

WIERSZE

Małgorzata Złoch
Uniwersytet w Siedlcach

Czy jeszcze zdążę...

Czy jeszcze zdążę,
poukładać porozrzucany świat,
trzymający się krucho w moich dłoniach?
Czy wiem, co nadejdzie kolejnego dnia?
Wszystko mierzone czasem –
marne, kruche, pozbawione sensu.
A my, bezradni,
próbujemy zdążyć
przed końcem naszego istnienia,
świata, ludzi będących wokół.
Poukładać porozrzucany świat
jedną dłonią
dłonią ciepła, miłości, radości,
ale i smutku, żalu,
uciekającego czasu...

W dłoniach nasz mały świat...

W dłoniach trzymamy kruche istnienie -
miłość ,marzenia i ich tchnienie'
przyjaźń, co w sercu zostaje cicho,
i daje siłę, by iść z uśmiechem.
Dłonie – to mosty ponad podziałami,
w nich bije spokój, czułość, oddanie.
Gdy się splatają świat staje się lepszy,
W dłoniach nasz mały świat – choć mały, to potężny.
Trzymaj go czule, z wiarą i treścią,
bo tylko wtedy – prawdziwie trwały,
może być piękny. Może być wiecznością

W oczach samotności...

W oczach samotności
Widzę siebie płaczącego pod wierzwą
drzewem cierpień i rozpaczy
A ty skulony płaczesz bo
Jesteś sam
Z Twym pełnym marności światem.

Unosisz się w obłokach moich westchnień

Unosisz się w obłokach moich westchnień,
w tańcu wiatru z moimi marzeniami,
w rytmie smutków, w blasku radości,
która rozlewa się nad chmurami.
A ja wciąż stoję w kręgu codzienności,
mego małego, kruchego świata,
lecz jego ciepło ogrzewa serce,
gdy płomień miłości nie gaśnie przez lata.
A płomienie samotności cichną,
toną w srebrzystych kroplach nadziei,
bo kiedy serca wspólnie biją –
świat się na nowo w nas rozjaśni.

Śniłeś mi się po nocach...

Śniłeś mi się po nocach
miałam cię przed oczyma
gdzie teraz się podziewasz
mój kochany?
czy świecisz jeszcze
jak gwiazdka na niebie
co nie gaśnie nawet nad ranem